

HARANG-SZÓ

Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom
híveinek lapja

VI. évfolyam, 4. szám, 2007. Karácsony

**„Istengyermek, kit irgalmad, közénk lehozott,
Angyaloknak énekével, Néked áldozok.
Terjeszd fölém kezedet, hogy az Istenszeretet,
töltse el ma szívem-lelkem, Jászolod tövén.”**

Kedves Testvérek!

Ismét elérkezett Karácsony ünnepe... Az adventi várakozás halvány pirkadata mögül előlép az, akit vártak a próféták, köszöntöttek királyok és pásztorok... S most mi is hozzájuk társulunk, odalépve a jászolhoz lelkünk egész örömeivel énekeljük:

„Fel nagy örömré, ma született, Aki után a föld epedett...”

Epedve várták őt az Ószövetségi népek. Karácsonyaink vajon csak az ő örömeire való emlékezés? Talán egy elfeledett, gyermekkori ünnep nosztalgiája? A hívő ember Karácsonya nem merül ki ennyiben!

Jézus megszületett, ott, akkor, Betlehemben. Az evangélista szomorúan jegyzi meg: hiába kerestek, nem kaptak szállást a városban. Ezt talán csak Szent József és Szűz Mária érezte, az elutasítás csak nekik fájhatott. De azóta, minden egyes karácsonykor, és életünk minden egyes napján, jön Jézus, hogy szállást keressen életünkben, szívünkben. Vajon talál-e méltó hajlékot? Be akarom-e fogadni életembe?

Biztos vagyok benne, hogy a pásztorok ajándékai nem maradtak viszonzás nélkül. Talán csak a kis gögicsélő gyermeket látták, de biztos, hogy szívük megtelt örömmel, és egészen új emberként tértek vissza munkájukhoz, családjukhoz. Ha mi is – példájukat követve – a legparányibb ajándékot is képesek vagyunk jó szívvel Jézusnak adni, a viszonzás nem marad el. Ránk mosolyog, megajándékoz minket szeretetével, és egészen más emberként térünk vissza Vele családjainkhoz, barátainkhoz, munkánkhoz. Az ünnep szeretne minket átforgatni. Azért, hogy gazdagodjunk az emberségben, a másakra figyelésben, az elcsendesedésben.

Hát nem erre vágyunk? Nem erre van szüksége a mai embernek, aki a rohanó hétköznapiakban már szinte elfelejtette az ünnep ízét, lényegét? Lealacsonyítva ezzel a Szentet, a bevásárló lista egyik utolsó helyére szorítva: „és ajándék”! Az Ajándék már elérkezett hozzánk. Nem kerül pénzbe, nem romlik el, nem veszíthetjük el soha, velünk akar lenni, ha mi is ragaszkodunk Hozzá.

Idei Karácsonyunk ezt hozza meg mindannyiunk számára! Hogy felismerjük életünkben az ott várakozó Jézust, befogadjuk Őt szívünkbe, vigyázzunk Rá a minden napokban, sugározzuk környezetünkbe, hogy jóságában, jóságunkban mások is megfürödjének. Ha így teszünk, életünk minden napja Ünnep lesz, hiszen köztünk lesz Az, akire az egész világ várt.

Ezeknek minél tökéletesebb megvalósításáért imádkozva, kívánok kedves Híveinknek valóban Szent és Áldott Karácsonyt!

Janes Zoltán plébános

Karácsonyi titkok - Mit hoz a kis Jézus?

Jönnek az ünnepek. A karácsonyt a szeretet ünnepének is mondják, ezért egy szeretetről szóló idézettel kezdem soraim. „Szólhatok az emberek, vagy az angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok, vagy pengő cimbalom. Lehet prófétáló tehetségem, ismerhetem az összes titkokat és mind a tudományokat, hitemmel elmozdíthatom a hegyeket, ha szeretet nincs bennem, mit sem érek. Szétoszthatom mindenemet a nélkülözők közt, odaadhatom a testemet is égőáldozatul, ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem. A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem is kevély. Nem tapintatlan, nem keresi a maga javát, nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel. Nem örül a gonoszszágnak, örömet az igazság győzelmében leli. Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel. S a szeretet nem szűnik meg soha. A prófétálás véget ér, a nyelvek elhallgatnak, a tudomány elenyészik. Addig megmarad a hit, a remény és a szeretet, ez a három, de közülük legnagyobb a szeretet.” (1. Korintusiaknak 13.)

Igen ez az a titok, amiről szó van. A szeretet. A szeretet mozgatja az embert, hogy szebbé tegye a Karácsonyt. Ezt hozza nekünk Jézus. Szokták mondani: „Ahol szeretet és jóság, ott az Isten.” Ott az Isten... Ahol nem önmagunkért élünk! Ahol a családért fáradó apa, a mindenkit vigyázó anya. Ahol a gyermeknél a szófogadás, tanulás; szülőknél főzés, mosás, takarítás. A szeretet ott van az otthon szépítésében, a becéző szavakban, a gondoskodásban. Ott van a tiszta ruhában, a lefestett kerítésben, fölhasogatott fában, a begyújtott kályhában, a meleg szobában, ott a másokért való csendes szenvedésben, és belső imában. Ott van minden egymásra fordított percben! Velünk az Isten! Tegyük érte, hogy ne csak a szentmisén, hanem odahaza is minél többet legyen velünk! Ezekkel a gondolatokkal kívánok Boldog Karácsonyt!

Zsolt atya

Minden Advent kegyelem: Vétkem jóvátehetem.

Minden Advent irgalom: Isten úr a viharon.

Minden Advent érkezés: Átölel egy drága kéz.

Minden Advent alkalom: Győzhetsz saját magadon!

Minden Advent ítélet: Így kellene, s így élek!

Minden Advent remegés: Isten felé epedés.

Minden Advent ima is: Uram, fogadj be ma is!

Minden Advent szeretet: Betlehembe vezetett.

Köszönd meg hát a csodát: A Világ Karácsonyát!

Szabó Istvánné

Miért lett olyan nagy ünnep a Karácsony?

Nincs ember, vallásos, nem vallásos, aki ne várná a szeretet ünnepét. De valóban úgy ünnepelünk-e; ahogy kell? Ünnep vagy jóvátétel? Jóvátétel, amit egész évben „elmulasztunk”, azt most, ezen a napon próbáljuk pótolni? *Mester Ildikó* „Szilvarérum” című írása, amely műfaját tekintve mese, valóban, sajnos a mai korban hihetetlen, meseszerűnek tűnhet. Lehet így is ünnepelni? Szegényen, egyszerűen? Együtt? Együtt várni, együtt készülni, együtt ünnepelni? Ne a drága, fényes ajándék, hanem a családi melegség, béke, az együttlét öröme jelentse a legnagyobbat, legértékesebbet. Ne azon törjük a fejünket, mi az a legjobb ajándék, amire gyermekünk „vágyik”, vagy netán hiányzik a játékokkal tömött polcáról. Amire legjobban szüksége van, anya - apa - testvérek. Együtt, és nemcsak karácsonykor! Egy hét éves gyerek gondolatában fogalmazódott meg a következő: „A szeretet az, ami karácsonykor a szobában van. Ha egy pillanatra abbahagyod az ajándékok kicsomagolását, akkor lehet meghallani!” Higgyék el kedves szülők, gyermekeink ránk vágnak, arra, hogy szeressük őket. A szeretet pedig, törődés, odafigyelés, türelem, gondoskodás. És ez nem kerül pénzbe, nem kell harcolni a boltban érte, nem kell kilométer hosszú sorokat végigállni, hogy a miénk lehessen. „A szeretet, amely belőlünk nő, bennünk él, a világ összes drága kincsénél többet ér.” Ha nem hiszik, kérdezzék meg őket, akiket szeretünk.

Fotó: Archív

Szilvarérum – Szeretet

Pattog a tűz a kandallóban, sárga lángnyelvei vidám táncot járnak, sugározzák magukból a jó meleget. Nagy pelyhekben nesztelenül hull a földre a kristálytisza puha-pihe hópehely. Már hajnal óta megállás nélkül esik. Közeledik a karácsony. A föld a szeretet ünnepére hófehér ruhát ölt magára. A tisztaság, az ártatlanság, a szentek fehér ruháját. Karácsony előtt már egy hónappal megkezdődik a lázas készülődés. Kipuhathatjuk szeretteink vágyait, mivel ajándékozhatnánk meg őket. Ebben az időszakban telve izgalommal, huncutul tekintgetnek egymásra a családtagok. Minden található helyet elfoglalnak a titkos kis csomagok. S ha véletlenül rábukkanunk valamelyikre, elmosolyodunk, ám hozzá nem nyúlunk. Az üzletekben tolongunk, sorban állunk, lázasan készülődünk. Az emberek Szent karácsony ünnepén az összes elmulasztott dolgot be szeretnék pótolni. S kik megtehetik, pazar értékesebbnél-értékesebb ajándékokkal halmozzák el gyermekeiket, szüleiket, kedvesüket. A szeretet mely belőlünk nő, bennünk él, az a világ összes drága kincsénél többet ér. Pénzért megvehetetlen, de jó szóért bárki megszerezheti. A szeretet az emberek éltető forrása, e-nélkül megszűnnénk létezni. Négyen voltunk testvérek. Szüleim nem dúskáltak a földi javakban. Karácsony mégis számunkra a legszebb és legcsodálatosabb ünnep volt! Együtt feldíszítettük a fenyőfát, együtt készítettük az ünnepi ételt, együtt sütöttük a süteményeket. Együtt nevettünk, együtt sírtunk, egyszerre dobbant a szívünk. Kicsi házunkat melegség járta át. Mi gyerekek magunk készítettünk ajándékot. Rajzoltunk, hímeztünk, festettünk. Szépen selyempapírba becsomagoltuk féltett kincsünket, ráírtuk „Szeretettel Édesanyámnak”, vagy akinek szántuk. Egy fenyőgallyat helyeztünk rá, és így került a karácsonyfa alá. Elérkezett az ajándékozás ideje. Édesapánk leoltotta a lámpákat, meggyújtotta a gyertyákat és megszólalt a kis csengő: csingling - csingling! Ekkor mi boldogan, ám fegyelmezetten, csöndben beléptünk a szobába. És ott állt előttünk teljes pompájában a karácsonyfa! Elénekeltek a Mennyből az angyal kezdetű dalt. Lekuporodtunk a fa alá, és a körbe rakott ajándékokat név szerint, előbb a szülőknek, majd egymásnak adtuk át. Nem voltak drága, pénzért vásárolt meglepetések, de mi készítettük két kezünkkel, szívvel-lélekkel. Megvacsoráztunk, mákosgubát ettünk. Finom, jó meleg mákosgubát. Vacsora előtt imádkoztunk: „Édes Jézus légy vendégünk, áld meg amit adtál nekünk, Adjad Uram, hogy jól essék, Jézus neve

dícsértessék.” Leültünk, édesapám és édesanyám szemében valami furcsa, titokzatos, rejtélyes fény tündökölt. Nézték, amint jó étvággyal falatozunk, és csak akkor ettek, amikor mi már láthatóan jól laktunk. Boldogan mosolyogtak ránk, és mi boldogan viszonzottuk. Ez a meghatott, átragyogott kép egész életemben végig kísért. Felnőttként értettem meg, hogy mindig mi gyerekek voltunk az elsők, egész életünkben csak értünk dolgoztak. Vacsora után ismét imádkoztunk: „Aki ételt, italt adott, Annak neve legyen áldott. Mi jól laktunk, hála Isten, Annak is adj, kinek nincsen!” De még nem ért véget a nap, hiszen Szent karácsony ünnepén szüleim és mi, alig vártuk az est fénypontját! Együtt elsétáltunk a templomba az éjféli misére. Ünneplőbe öltözött a templom, csillogó fényesség vette körbe. A jászolban a kis Jézus feküdt, mellette Szűz Mária, körötte a bárányos és a betlehemi királyok. Álltam és csodáltam, hittem és szerettem, adtam és kaptam. Szívemben igaz, tiszta, boldog érzés honolt. Ott ültünk a templom padján, középen édesapám és édesanyám, kétoldalt két-két gyerek. Hallgattuk a szentmisét. Énekeltek, imádkoztunk, köszöntöttük Jézust. Mise után kiléptünk a templomból, megálltunk az ajtóban, fölnéztünk a távoli égre, mélyen beszívtuk a tiszta, friss levegőt. Én ilyenkor mindig látni véltem Istent, amint a sötét égboltról ránk mosolyog. És a hó hullott nesztelenül, szelíden-, s a szeretet átölelte az egész földet. *Összeállította: Gyóni Sándorné*

A Názáreti Jézus magyarul

Immár magyarul is megjelent XVI. Benedek pápa „A Názáreti Jézus” című könyve. A Szent István Társulat által kiadott fordítást október 31-én mutatták be a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia székházában.

„Nem mindennapi, hogy egy pápa a pápasága idején tudományos könyvet ír, azaz tudósként is tovább dolgozik” – hívta fel a figyelmet az új kötet különlegességére Erdő Péter bíboros. Joseph Ratzinger az első pápa, aki Jézusról könyvet írt. A mű nem hivatalos pápai megnyilatkozás, nem szentszéki dokumentum, hanem az Úr arcának személyes keresése.

A könyvbemutatón a bíboros kiemelte, hogy már maga a címválasztás is hordozza a mű legfőbb hangsúlyát, hogy a Názáreti Jézus történelmi személy. XVI. Benedek célja nem csupán a történelmi Krisztus bemutatása volt, hanem az is, hogy rávilágítson, ez a személy azonos a hit Krisztusával, vagy ahogy a pápa mondja, az evangéliumok Jézusával. *MKPK Sajtóiroda*

Amikor megszületik bennünk a Megváltó

Egyszerű, ugyanakkor nagyon mély tartalmú imádság ez így Advent idején: Szüless meg bennem! Mit is jelent az, hogy megszületik bennünk Jézus?

Hogy milyen nagy öröm, mikor megszületik egy kisbaba-, erről mindannyiunknak van tapasztalata. Olyan csoda ez, amit fel sem tudunk fogni igazából. Egyszer csak érezhetővé, tapinthatóvá válik egy új emberi lény, aki belőlünk teremtetett. Az anyák ilyenkor órákig tudnak gyönyörködni gyermekükben. Semmihez nem hasonlítható áhítattal issza be a szemünk, az elménk és a tudatunk, hogy kaptunk egy kis életet. A gyermek érkezése akkor lesz öröm, ha igent mondunk rá, ha vágyakozunk utána. Először megérezzük, hogy valami hiányzik az életünkben, és aztán megszületik a vágy, hogy teljesebbé tegyük azt.

Tulajdonképpen ugyanez történik akkor, mikor Jézus megszületik szívünkben. Ha bensőnk legmélyéből igent mondunk Jézusra – miután átéreztük, hogy nélküle üres az életünk – akkor csodálatosan megváltozik életünk. És miként az édesanya nem tud betelni gyermekével és minden gondolata csak körülötte forog, úgy mi sem élhetünk többé Jézus nélkül. Nem tudjuk, hogy is lehetett eddig élni úgy, hogy nem volt része az életünknek.

Emlékszem, amikor első fiunk megszületett, sírtunk az örömtől, és valóban megszűnt akkor egy kicsit a világ. Semmi nem volt fontosabb, mint a kisbabánk. Ugyanakkor a felelősség is erősödik bennünk. Ahhoz, hogy testileg – lelkileg egészségben növekedjen, ki kell mondanunk a második igent is. Igent a teljes rendelkezésre állásra, igent az éjszakai felkelésre, az esetlegesen órákig tartó sírás elviselésére, a teljes odaadásra. Amikor azt mondjuk, hogy a gyerek életünk legszebb ajándéka, be kell vallanunk azt is, hogy egyben a legnehezebb feladat is.

Amikor a mi döntésünk és Isten kegyelme által befogadjuk Jézust a szívünk jászlába, akkor beköltözik vele az öröm és a béke. Ezt az örömet felülmúlni nem lehet. Viszont a hétköznapiakban gyakran szembekerülünk azzal, hogy nem is olyan egyszerű jó kereszténynek lenni. Sokszor olyan dolgokat kell megtenni, ami nehezünkre esik, ami fáraszt.

Az első héten, ahogy hazahoztuk a fiunkat, nem sokat aludtunk. Teljesen kimerültünk. Akaratlanul is örültem, hogy végre szombat van. Itt a hétvége, pihenhetünk. Aztán tudatosult bennem, hogy itt

nincs hétvége, szombat vasárnap ugyanúgy nem fogunk pihenni, mint hét közben.

A kereszténységünket is sokszor szeretnénk szögbe akasztani. Lerázni magunkról a felelősséget, amit igenünkkel felvállaltunk.

Ahogy növekszik a gyerek, lassan megszokottá válik, hogy egy embert kaptunk ajándékba.

A kezdeti rácsodálkozás, euforikus öröm alább hagy, mint ahogy a dajkálás és a gügyögés is érettebb szeretet-megnyilvánulásokká válnak. Ekkor gyakran mondogatjuk: „Már elég nagy vagy! Nem vagy már kisbaba!” És hányszor, de hányszor ejtünk akarva-akaratlanul sebet ezen a kis lelken türelmetlenségünkkel és szeretetlenségünkkel.

Jézus jelenléte is válhat megszokottá a szívünkben. Egyszerűen átnézünk Jézuson, mikor gépiesen imádkozunk, vagy amikor nem az isteni képmást látjuk meg egymásban, hanem a hibákat és a gyarlóságokat nagyítjuk ki. A kritizálással, mint egy jó vádbeszéddel folytonos ítéletet mondunk, felmentve önmagunkat saját bűneink alól. Rutinból készítünk reggelit a gyereknek, mossuk a ruháit, visszük az iskolába, takarjuk be, beszélgetünk vele. Lelki életünk és szolgálataink is egy idő után rutinossá válnak.

De amikor jön a születésnap, és le tudunk csendesedni, rácsodálkozunk, hogy már milyen sok gyertyát fújt el a mi gyerekünk a tortán. Milyen szép fiúvá nőtt a hajdan volt pici babánk. Akkor felsóhajt bennünk a hála! Szívükből köszönetet tudunk mondani az Úrnak, ezért a felfoghatatlan ajándékért és kérjük az áldását egész életére.

Most, amikor már a sokadik Karácsonyra készülünk, és a sok dísz még nem vakított el, az ünnepi vacsora még nem telített el annyira bennünket, csodálkozunk rá erre a nekünk adott isteni titokra! És főleg ne féljünk! Nem egy zsarnok nagyúr kopogtat, hanem a Szeretet, a Béke, és az Öröm Istene kér szelíden szállást szívünkben. És, hogy micsoda ajándékkal érkezik. Bátran imádkozzunk hát: Szüless meg bennem!

Bodorné Ternai Sára

A gyógyszer

Egy orvos mondta: „Harminc éve foglalkozom gyógyítással, sok-sok receptet írtam, de ez alatt a hosszú idő alatt rájöttem, hogy legjobban a szeretet gyógyítja az embereket. Ez a legjobb orvosság.”

„És mi történik, ha nem válik be?”- kérdeztem.

„Akkor megduplázom az adagot.”- volt a válasz.

Egy szem szaloncukor

Marika egy kisvárosban él egyedül. Szereti a kertjét, ahol egész évben nyílnak a virágok. Öt éve annak, hogy Teri néni, akivel egy irányból járnak templomba és hazafelé sokszor együtt mentek, rábeszélte, hogy lépjen be a Világi Ferencesek közé. „Tudod Marika én már öregszen, és nem bírom úgy a munkát a közösségben, mint a fiatalok. Látom te is jó keresztény vagy, gyere közénk ott a helyed! Meglátod neked is könnyebb lesz, mert tartozol valahova.” Teri néni újra meg újra előjött az ötletével. „Tudod, kevesen vagyunk, és már öregszen is lassacskán. Egy év rábeszélés után elment a közösségükbe és valahogy ott ragadt. Megtörtént a befogadás, és a fogadalomtétel is. Most már rendes tagja a közösségnek. Az előző évek szokásai szerint az idén is karácsony előtt csomagokat vittek a rászorulóknak. A város szélén a téglagyári romos épületekben lakott néhány hajléktalan. A hideg elől azok ketten beköltöztek a szomszéd utcában lévő elhagyott ház pincéjébe. A pinceablakon keresztül másztak ki-be. Marika kerülte ezt a környéket, mert félt a marcona, ápolatlan külsejű emberektől. Nem szokott nekik pénzt adni, mert úgyis itálra költik. Gyakran érezte az italszagot, amitől nagyon viszolygott.

A karácsonyi csomagok kihordásával lassan végzett már, de az ünnep előtti napon még volt két gazdátlan csomag, amit nem fogadtak el azok, akiknek szánták, azzal az indokkal, hogy van náluk rászorultabb is. Délelőtt betette a két csomagot a kerékpár kosarába és elindult, hogy átadja valakinek, aki tényleg rászorul. Egy listát állított össze a fejében, ha ez nem, akkor az, ha az nem, akkor a másik. Járván a környéket hiába csöngetett itt is, ott is, a két csomag gazdátlan maradt. Elég sok időt eltöltött már, szeretett volna megszabadulni a csomagoktól. Némi sütés is hátra volt még. Haza még sem viheti. Gondolataiba elmerülve karikázott a környéken, míg az elhagyatott ház ablakán keresztül éppen akkor mászott ki az egyik hajléktalan. Félre kellett kapnia a kormányt, leugrott, mert majdnem nekiment a fának. Mérgesen lépett vissza, a marcona ápolatlan férfi felé, megemelte a hangját és kezdte szidni, amiért nem vigyázott. Ahogy ránézett látta, hogy a férfi nem nagyon van magánál, éppen áll a lábán és erős másnaposság jelei mutatkoznak. Mire a mondókájának a végére ért a férfi bárgyú szeméből némi fény jött elő. Csak annyit mondott, lassan tagoltan minden szót megfontolva, hogy „Bocsásson meg asszonyom.”

Néztek egymásra, ő mérgesen, a férfi bárgyún, aztán elszállt a haragja, mélységes megbocsátást érzett iránta. Visszalépett a kerékpárjához és akkor vette észre, hogy a két csomag még mindig ott van. Már nem is ő, hanem valaki más dogozott benne, fogta a két csomagot és átadta a férfinak. „Fogadja el a plébániánktól karácsonyi ajándékként” „Köszönöm, de milyen nap van ma?” Hétfő – mondja Marika. Holnap karácsony. „Holnap lesz karácsony?” Tűnődött el a férfi magában.

Marika fogta a falnak támasztott kerékpárját és elindult haza. Az úton azon tűnődött magában, hogy: „Vajon ez a jobb sorsra érdemes ember miért jutott idáig?” Már nem érzett akkora ellenszenvet a hajléktalanok irányát! Talán nem csak ők tehetnek arról, hogy ide jutottak! Eszébe jutott Szent Ferencnek a leprással való találkozása. Eltűnődött azon is, hogy mintha nem is ő csinálta volna végig az egészet, hanem valaki más cselekedett volna helyette.

Elment az éjféli misére. Nagy békét érzett a lelkében. Mindent sikerült előkészíteni az ünnepre, de be - be villant a szertartás közben néhányszor a délelőtti férfivel való találkozás.

Felajánlaskor szokás szerint gondolt a szeretteire, és utolsónak a hajléktalanokra. A szertartás végén ment a kerékpárjához és látja, hogy a sötétben valaki feléje tart. Az utcabeli Kati nénire gondolt, mert szoktak a miséről együtt hazafelé menni. Nagyon megijedt, mert egy férfihang szólította meg. Megmarkolta a kerékpár kormányát és úgy érezte kővé változott. A férfi kotorászott és egy szaloncukrot húzott elő a zsebéből és csak annyit mondott „Boldog karácsonyt” és átadta Marikának. Elfogadta és amilyen gyorsan jött a férfi, olyan gyorsan el is tűnt a sötétben. Az esemény kapcsán lassan tért magához. Hazafelé menet rájött, hogy ez a férfi ugyan az volt, akit reggel megszidott, csak az óta, egy kicsit rendbe szedte magát. Feltette a szaloncukrot a fájára és sokáig nem jött álom a szemére. Kerekes László

A térség nyilvánossága előtt

Egyházközségünk hit és világi életéből egyre gyakrabban tudósít, kaphatnak híreket a térség rádióhallgatói, melyet ezúton köszönünk meg a **Csongrád Rádió** munkatársainak, amely az FM 87,6 MHz-en hallható.

Elődeink emlékére...

Egy évvel ezelőtt „Elődeink emlékére...” címmel a ferencesek Piroskavárosba való letelepedésének 70 éves évfordulójának ünnepi megemlékezéséről írtunk. Ez az év is tartogatott az elmúlt évek hagyományait követő visszatekintést: a gróf Károlyi Sándor Római Katolikus Elemi Leányiskola felszentelésének 80. évfordulóját ünnepeltük november 25-én. Rövid visszatekintő az indulásra: ez a városrész Piroksa István községi bíróról kapta a nevét, aki 1894-ben, akkor még Keselyes dülönök nevezett területen osztott ki házhelyeket. Ez a szegény nép lakóhelye volt.

1906-ban, a szociális lelkű és vallásos főúr, Nagykárolyi gróf Károlyi Sándor és neje Göncruszkai gróf Korniss Klarissze alapítványt tettek, amelyből Csongrádon, egy apácák vezetése alatt álló leányiskolát akartak létrehozni.

Az alapító házaspár kikötötte, hogy az iskola mindenkor római katolikus jellegű, és ennek biztosítására állandó felügyelője a váci püspök legyen. E nemes szándék végrehajtása halasztódott, mígnem 1923-ban Szedlacsek István csongrádi apát plébános nagy buzgósággal és rátermettséggel kézbe vette az ügyet. 1927. április első napjaiban megkezdődött az alapok kiásása, majd december 11-én felszentelésre került a zárdaiskola. Az alapítvány célként jelölte meg: csakis művelt, a keresztény erkölcs és hazaszeretet eszméitől áthatott, lelkiismeretes tanítók közreműködésével oldható meg a nevelés. Szedlacsek István apátplébános úr az Isteni Megváltó Leányait hívta Csongrád város leányaihoz. Erre a város és a városrész lakóinak életét döntően befolyásoló eseményre emlékeztünk a novemberi végi ünnepen.

Az ünnepséget megtisztelték jelenlétükkel az Isteni Megváltóról Nevezett Nővérek rendjének budapesti, és a vajdasági testvérvárosunk, Óbecse katolikus plébániáinak képviselői is.

Az ünnepi szentmise után az iskolába vonultunk át, ahol az iskola tanulói közreműködésével a dicső múltat felidéző megemlékezésben volt részünk.

A kolostorépületben emlékkiállítással mutattuk be az 1927-1948 közötti időszakot, amíg a zárdaiskola működhetett. A fotókon, dokumentumokon az iskolát, az iskola életét, ünnepeit láthatjuk. A mezítlábas leánycsapatot, ünneplő fehérben az elsőáldozókat, vagy az úrnapi körmenetet, tornaünnepélyt.

A jelenlévő volt zárdaiskolai növendékek, vendégeink, meghatódottan, - néha még úgy tűnt, mintha a könnyeiket is törölgetnék - idézték gyermekkorukat. Egy néni Szegedről, nagy csokor virággal jött közénk. Körbefogták a kedves nővéreket, mint 60-70-80 évvel ezelőtt, és ők mosolyogva, kedvesen hallgatták a véget nem érő élményeket, és visszaemlékezéseket.

Kölcsönös ígérek, biztatások hangzottak el. A jelenlévők kérték a kedvesnővéreket, jöjjenek máskor is; ígérték, szívesen jönnek. Mi is ígérjük; folytatjuk a megkezdett utat, visszavárjuk őket.

Az ünnepi alkalomra megjelent egy- a zárdaiskola történetét feldolgozó - kiadvány, amely átvehető a templomban és a plébánia irodán.

Révész József

Testvérvárosi közeledés

November utolsó napjai az őszt idézik és a tél közeledtét. A sárguló, zizegő falevelek figyelmeztetnek, vagy az első hópelyhek üzennek, hogy lassan vége lesz az évnek. A naptáron még visszaforgatnánk a lapokat, esetleg kihagyva a legforróbb hónapokat, de nem lehet. Teli vagyunk tervekkel, vagy lemondóan legyintünk - ugyan minek? Talán éppen ezért születik meg a Sors legújabb könyvének első fejezete, amelyben történik valami, közben, tudatosul bennünk, hogy nem illik feladni. Előbb csak sejteti velünk a folytatást, aztán megindul a történet, és már nem lehet, és nem kell visszafordítani.

Óbecsére annak a bizonyos könyvnek az első fejezetét a csongrádiak juttatták el. A két város, Csongrád és Óbecse testvérváros, és a testvérek az élet minden terén egy jó családban, együttműködnek. És mi jó család vagyunk. Szeretettel vártuk, és fogadtuk a csongrádiakat, aztán örömmel vettük a meghívást, hogy jelen lehessünk a Csongrád Piroskavárosi Zárdaiskola alapításának 80. évfordulója alkalmából rendezett megemlékezésen, és természetesen a szentmisén a Piroskavárosi Szent József templomban.

November 24-én és 25-én a plébániák közötti híd megerősítése volt a cél. Az alapkövet a határon túl a csongrádiak már lerakták, rajtunk, Óbecseiekén múltott a folytatás. Nem hagyhattuk figyelmen kívül a kezdeményezést.

Csongrádra érkezett a kis csapat. Aztán pörögni kezdtek az események. Szavakba önteni az élményt talán nem lehet, ott kellett lenni, érezni az együttlét örömét. A templom hangulatát, Talapka István kiskunfélegyházi kerületi esperes, címzetes apát gondolatait, Ft. Janes Zoltán atya kedves közvetlenségét, a lehetőséget, hogy diakónusunk

mellettük lehetett, hogy valaki közülünk vállalhatta a felolvasó szerepét, hogy legfiatalabb társunk a kóruson énekelhetett, hogy minden megélt élmény, örömben egyesülhetett.

Következett számunkra a két legnehezebb feladat: meg kellett köszönni a megosztott élményeket, és elbúcsúzni a régi-új ismerősöktől.

Elbúcsúztunk. A kocsiban hallgattunk. Összegeztünk. Előtte köszönet helyett az Óbecseiek nevében az alábbi gondolatok születtek.

Békesség legyen velünk

Hosszú az út az anyaországig,
annyira távolinak tűnik,
pedig itt van, a szomszédban
elér az álomhatárig, s tovahalad,
testvérek által a „messzi” -
a szívekben jelentőségét veszti.

Édes-keserű érzés ejt rabul,
magával ragad ezernyi gondolat,
tehetetlenül harcol benned a tudat,
örülsz, mert barátira lelsz, és fáj,
hogy lélekben nem lehetsz
maradéktalanul szabad.

A magyar, aki számára, nem pusztá vonal a határ,
hazát keres, - vajon talál?

Itthon van otthon? Vagy otthon, itthon talán?

Megannyi felesleges kérdés,
nyitott, vagy már tudott,
a felelet régen a szívekbe záratott.

Köszönet a fogadtatásért,
az együttlét drága perceiért,
az emlékek minden töredékéért,
a meleg testvéri kézszorításért!
Öröm, hogy vagy nekünk: Csongrád!
Hogy nálad, veled-együtt és megértésben,
aggódva, sírva, vagy örömmünnekor,
magyar a magyarral lehet.

Valahol a sorok között, vagy tényleg,
az összecsengő szívekben lakozik,
minden kérdésre egy igaz,
de ki nem mondott felelet...
Mindenért, otlétünkért és barátságukért,
Hála, és köszönet!

Szilágyi Edit - Óbecse/Csongrád 2007. 11. 25.

2007. november 25. - Egy kiállítás margójára

Ez a dátum mindenkinek mást és mást jelenthet. Leszűkítve, jelentheti ez a nap a Katalinok neve napját, részükre ünnepnap, hiszen a család, a baráti társaság felköszönti, ünnepli őket. Az egyház Krisztus Király ünnepét tartja 1925. óta. XI. Pius pápa ekkor vezette be, annak a XX. századnak az első harmadában, amely hatalmas és sokszor tragikus történelmi fordulatokkal volt tele. Ő ezzel az ünneppel egy fontos igazságra hívta fel a figyelmet, az egész életünk középpontjába Jézus Krisztust kell állítanunk.

E szép ünnepnapra tettük a Piroskavárosi Zárdaiskola felszentelésének 80. éves évfordulójának a megünneplését is. A szervezők, akik nagy lelkesedéssel és odaadással készülődtek, a mai generációt is felrázva – szerettük volna bemutatni, hogy mi is történt, hogyan is emlékeznek azok, akik ebben a zárdaiskolában jártak egykor. Összegyűjtött bizonyítványokkal, fényképekkel, feltárt dokumentumokkal akartuk bemutatni az egykori iskolát. Név szerint nem volt szándékom kiemelni senkit, de meg szeretném említeni a nyugdíjas Kelemen doktornővel történő beszélgetésem egy gondolatát: „Azok az apácák, akik minket tanítottak, nekem az egész életemet meghatározták a későbbiek folyamán. Most ennyi idő elteltével mondhatom, hogy tanításuk megelőzte a korukat. Szigorúságuk mellett emberközpontúak voltak. A feladatok kiosztása mindig személyre szabottan történtek. Az ő munkabírásuk, fegyelmezett, példamutató életük a civil emberek számára is példa volt.”

Az adatok, dokumentumok gyűjtésekor keresett fel Szabó József, hogy 86 éves édesanyja, özv. Szabó Józsefné, mint egykori zárdaiskolai tanuló, aki az első évfolyam diákja volt, szeretné elmondani az ott töltött tanulóéveinek történetét.

Az 1961-ben készült felvételen a család szerepel

Szabó úr bemutatott az édesanyjának, és akkor éreztem, hogy mennyire várta már, hogy elmondhassa mind azt, amit tud, amire emlékezik. Legnagyobb megdöbbenéssel tapasztaltam, hogy magas életkora ellenére úgy emlékszik dolgokra, mintha nem is olyan régen történtek volna az események. Nagyon szeretett volna részt venni a zárdaiskola évfordulójának a megünneplésén, szeretne volna látni azt az iskolát, ahol olyan indíttatást kapott, ami az életét a továbbiakban meghatározta. Látni, hogyan alakult, alakították át, bővítették a mai kornak megfelelően. Sajnos mozgásában nagyon korlátozott, így nem vett részt az ünnepi eseményen.

Szabó nénit a szüleiről kérdezvén, nagy tisztelettel és meghatódottsággal beszélt róluk. Édesanyja első férje az első világháborúból hazajövet nagy betegségben két hónapra meghalt. Így édesanyja 1920. november 4-én feleségül ment Rácz Péterhez. Szabó néni az édesanyja második házasságából született 1921. október 5-én, Csongrádon, Rácz Mária néven. Édesanyja akkor 42 éves volt, aki csongrádi születésű, de Szegeden volt inas öt évig. Édesapja Szeged város építésze és esküdtszéki tag volt. Csongrádon ismerkedtek meg a későbbi feleségével. Házasságkötés után Kistelekre költöztek, ott építettek és 1926-ig ott is laktak. Ezután visszajöttek Csongrádra és az apja, itthon folytatta a kőműves mesterséget a három Vincze testvérral. Vincze János volt a kivitelező a kistemplom építésénél, valamint a mai tüdőgondozó épületénél. Ugyanakkor a Nagyboldogasszony templom tatarozása is az ő nevéhez fűződik, ahol Vincze Lajos volt az állványozó, az ácsmunkát Vincze István végezte. *A család bemutatása után, most már az iskoláról, az iskolai emlékekről érdeklődöm.*

1927-ben az első évfolyam tanulója voltam, akkor még nem volt teljesen kész az iskola. Az emeleti korlát sem volt meg. A gyerekek fel és lejárásakor az apácák élő láncot alkotva engedték fel és le a gyerekeket. Az iskola bejárata után jobb oldalt volt a clausura, az apácák lakhelye. Baloldalt volt a konyha, ebédlő és mosókonyha. Az emeletre felmenve a lépcsővel szemben a házi kápolna, ahová a templom megépüléséig a piroskavárosi hívek is jártak szentmisét hallgatni.

Indulóban, az első években öt nővér volt az Isteni Megváltó Leányai rend csongrádi fiókházában. Ebből egy szakács, négy pedig tanítónő volt. A rendbe való belépésükkor a családi nevüket letették és rendi nevet vettek fel.

Név szerint rájuk emlékszem: M. Reginálda főnöknő az első-második osztályt, M. Irenella – a harmadik osztályt, M. Apollónia – a negyedik osztályt, M. Stylides – az ötödik- hatodik osztályt tanította. Az iskola igazgatója az akkori Nagyboldogasszony templom plébánosa Szedlacsek István apát plébános volt. Az iskolának felelős orvosa dr. Sopper Jenő, aki ügyelt a tisztálkodásunkra, havonta vizsgálta a tanulókat. Sajnos abban az időben népbetegség volt a trachoma, - egy szembetegség-, annak elterjedésére doktor úr nagyon vigyázott, hogy ne következzen be.

Mária néni, mint akkori kisdiák az iskoláról kérném, hogy adjon leírást.

Amint már említettem az iskola beindításakor én az első osztályba jártam. Mi egyébként a Liliom utcában laktunk. Hozzánk nagyon közel volt az akkori Kereszt-téri iskola. Szüleim ennek ellenére ide, ebbe a zárdaiskolába íratlak be. Ennek az iskolának egy varázsa volt. Minket, mint tanulókat az apácák következetességükkel próbáltak legjobb tudásuk szerint tanítani. Megtanítottak a pontosságra, fegyelmezésük egyedi volt. Az iskolát a rend, a tisztaság, a tiszteletadás jellemezte.

Az első iskolai bemutatkozás alkalmával a nővér a következőt mondotta: „Gyerekek, ti olyanok vagytok, mint egy márványtömb, amit a szüleitek ránk bízta, hogy embert faragjunk belőletek. Hogy, hogy pattantok ki a vésőnk alatt, az majd rajtatok függ.”

Mindenre megtanítottak. Hogyan menjünk be az ajtón, még azt is gyakoroltatták. Nyolc-tíz bemenet után éreztük, hogy most talán jól megy. A lábunkat hogy tegyük, ha leülünk. Könyöklést egyáltalán nem engedtek. A pohárfogást is gyakoroltatták ivás alkalmával. Felelésnél ki kellett menni a nővér elé, visszamenet a padunkhoz, a szoknya két oldalát megfogva ülhettünk le. Órán a kezünket hátra kellett tenni, hátradőlve ültünk a padban. Iskolába érkezvén a cipőnket le kellett tisztítani, hogy ne legyen rajta sár. Ezek után mehettünk be a tanterembe, ahol fehérre volt tisztítva a padozat.

Itt jegyzem meg, hogy a Piroskavárosi iskolában - ami a Bercsényi utca sarkán volt - ott a padozat olajozva volt. El lehet képzelni, hogy abban a tanteremben milyen szag lehetett az olajtól. A zárdában a padok alatt újságpapír volt a lábunk alatt. A tanítás végeztével a papírt összehajtottuk és a padba tettük. Iskolánkban már akkor vízöblítéses WC volt.

Minden osztályban egy kis házi oltár, az ablak kilincseken virágkosár, benne folyós virág volt. Öltözködésünk is előírászerű volt. Szoknyánknek a térdünk alatt tíz centiméterrel hosszabbnak kellett lennie. Mindent meg kellett köszönni, az apácát tiszteletben tartani. Pénzt nem tarthattunk magunknál, mert a pénz gyilkos fegyver a gyerek kezében, mert nem tudja még mi annak az értéke, és így tanulja meg a könnyelműséget. Uzsonnát, ha valaki nem tudott vinni, az apácák adtak egy kis ételmet, hogy ne éhezzen a gyerek.

Mária nénitől egy rövid családi bemutatást is kértem.

Férjével, Szabó Józseffel 1945-ben kötött házasságot Csongrádon. Férje igen jó viszonyban volt a néhai Piroksa Jánossal, Csongrád volt polgármesterével. A háború után, amikor Piroksáékat kitelepítették, ők többedmagukkal élelemmel segítették a családot. Mária néni hat elemi és két polgárit végzett. Férjhez menetele után háztartásbeli volt, a családját látta el. Férje állami alkalmazott volt, majd a Vízműtől ment nyugdíjba, 1988-ban halt meg. Egy fiuk született, két unoka és négy dédunoka van a családban.

Megköszönöm Mária néninek, hogy megosztotta velünk a zárdaiskolai emlékeit, kívánom, hogy jó egészségben töltsé napjait családjá és szűkebb környezetében, az ápolási otthonban.

Felföldi Miklós

Zárdaiskolai megemlékezés vendégkönyvből

Igazán felemelő érzés volt a mai világ gondokkal teli, kilátástalannak tűnő élethelyzeteiben ilyen ünnepségeken való részvétel. Köszönjük a meghívást. További sok szép, szent ünnepet kívánunk a Piroskavárosi plébánia híveinek.

Megilletődve vettem részt ezen a felejthetetlen ünnepen. 1944 és 1948 között a Zárda diákja voltam, sok dokumentum felidézte ezt a négy évet, ahol szorgalomra, becsületre, tisztességre tanítottak.

Örülök, hogy megvalósult ez az ünnep, és köszönöm, hogy a részese lehettem.

Tisztelet és köszönet az áldozatos munkáért a szervezőknek és a megvalósítóknak.

Köszönetemet fejezem ki mind azoknak, akik közreműködtek ennek a megemlékező ünnepségnek számomra felejthetetlen létrehozásában és kívánom, hogy emléke örök legyen.

Nagyon tetszett a kiállítás, sok ehhez hasonló megemlékezésre lenne szükség.

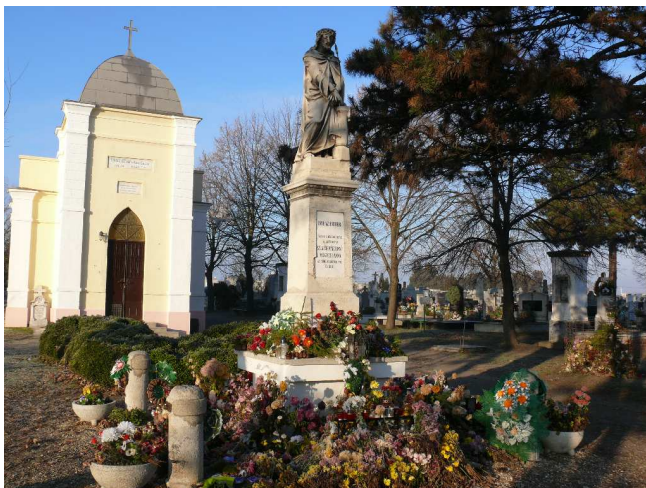
Mit lehet egy vendégkönyvbe írni, azon kívül, hogy az ember azt mondaná: Köszönöm. Két nap mozaik kockáiból élményt formálni, szép szavaknak értelmet adva az egy nemzethez tartozást csokorba kötni; jó volt itt lenni, hazajönni.

Szentek szobrai és keresztek

Az előző lapszámunkban a Halottak napja tiszteletére a temetői harangokról adtunk ismertetőt, most folytatva a temető bejárását a keresztjeiről írunk. Az összeállítást Dudás Lajos munkáját felhasználva Felföldi Miklós, a felvételeket Révész Gábor készítette.

Ecce Homo - Íme az Ember

A városi köztemető főbejáratával szemben található Krisztus szobrot 1896-ban állították. A sóskúti kőből készült 220 cm-es lábazaton álló 160 cm magas szoborról a Csongrádi Közlöny így írt 1986. július 26-án: „Megyesi Anna férjezett Szlapák Mártonné 300 Ft költséggel, díszes ECCE HOMO szobrot állíttatott a temetőben. Sós-kúti kőből faragták Gerenday Antal és fia fővárosi szobrászok nevű intézetében. Avatása ma délután a belvárosi vecsernye után.”

A temető kezelését 2000. év óta a Városgondnokság végzi. Azóta a szobor alsó részéhez egy örökmécses szerű fehéren világító lámpát szereltek fel, köré négy darab nagyméretű vázát helyeztek el, az egész szobrot a mohásodástól megtisztították, az alsó műköpárkányt kijavították, mécstartókat készítettek, amik a lábazathoz vannak erősítve.

Kereszt a Hősök sírjánál.

1945. november elejére a II. világháború áldozataivá vált, a csongrádi határban eltemetett magyar katonák földi maradványait összegyűjtötték és egy szép sírkertben temették újra, középre egy keresztet emeltek. A sírkertben 144 fő nyugszik. A sírkertet a város tartatja rendben, Halottak napján - az utóbbi években rendszeressé vált az elesettekről katonai tiszteletadással történő megemlékezés és a sírjaik koszorúzása.

Felirata: „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mintha valaki életét adja barátaiért. A két világháború hősi áldozatainak emeltette Csongrád város hálás népe. 1945. november 1.” A jó állapotban lévő kereszt és a korpusz anyaga beton.

A harangoknál található kereszt

A két harangláb és a romos állapotban található Faragó család kriptája melletti kereszt készítőjéről, állításának időpontjáról és annak költségviselőjéről nem rendelkezünk adattal. A kereszt és a korpusz anyaga kő, jelenlegi állapota máladozó. A kereszt lábazatánál térdeplő szobor alak szintén megviselt állapotban van, felújításra szorul.

Öreg-temetői kereszt

Az 1970 óta lezárt, úgynevezett Öreg-temető központi helyén-, keleti oldalán található erős talapzaton álló kereszt anyaga kő. Az 1853-ban állíttatott keresztet Justin Pál és neje, Bernát Ágnes és családjuk készítette. A magas és sűrű suhával benőtt területből kimagaslik, környezetét gondos kezek tisztogatják. Halottak napján mindig van virág és gyertya a lábazatnál.

Szentmisék a tanyavilágban Egy ministráns emlékezik...

A Harang-Szó korábbi számaiban érdeklődéssel olvastam Csongrád város határában az elődeink által állított keresztet, haranglábak és tanyasi iskolák történetét. Külön öröm volt számomra, ha általam „személyesen” is ismert kereszttről, vagy általam is meglátogatott tanyasi iskoláról olvashattam. Ezúton is köszönöm Felföldi Miklósnak és társainak.

A Szegedi-úton levő Faragó-kereszt, és a Vidre-kereszt előtt gyakran vetettünk keresztet a Vidre-parti földjeinkre jövet-menet. Városlakó voltam, a tanyasi iskolákkal, mint a Nagyboldogasszony templom ministránsa kerültem kapcsolatba. A Harang-Szó írásai egy-két helyen szűkszavúan megemlítik, hogy a tanyasi iskolákban szentmiséket is tartottak. Én ilyen tanyasi szentmiséken ministráltam több alkalommal, 1952-56 között. Bizony több mint 50 évvel ezelőtti időkre próbálok emlékezni, s csak néhány, talán nem is egészen pontos emlékfoszlányt vagyok már csak képes felidézni.

A Nagyboldogasszony templomban az idő tájt legalább 4-5 szentmise volt vásár- és ünnepnapokon, és legalább 2-3 tanyasi iskolában tanyasi szentmise is. A plébánián állandóan öt-hat atya lakott. Vasárnaponként a Nagytemplom hirdetéseinek felolvasásakor mindig elhangzott, hogy a következő vasárnapon melyik tanyasi iskolánál lesznek szentmisék. Úgy emlékszem, hogy egy-egy iskolára havonta legfeljebb csak egy alkalommal kerülhetett sor. A következő nevekre emlékszem már csak vissza: Kilences, Kónyaszék, Maszlaghalom, Szántó. Fájjalom, hogy több név már nem jut eszembe, de bizony talán tíz- tizenkét hely is volt összesen!

A szentmisék a tanyai iskolánál késő délelőtt kezdődtek. Az adott iskola környezetének gazdái beosztották egymás között, hogy ki fog gondoskodni az atya és ministránsai kiszállításáról és hazaszállításáról. A mise után a gazda családjánál, a tanyájában láttak bennünket vendégül ebédre. Bizony, mint éhenkórász városi gyerekek nagyra értékeltük a gazdag ebédeket is. Mint rendszeresen ministrálni járók, már előre tudtuk beosztásunkat, hogy vasárnap hova, s melyik atyával fogunk menni tanyasi szentmisére. Figyeltük-vártuk a templom előtt megálló, pótüléssel felszerelt általában kétlovas szekeret, ami úgy 8-9 óra tájban érkezett. Szaladtunk a gazdát kérdezni, hogy honnan érkezett és szóltunk az atyának. Jött az atya, és hoztuk az oltár felszereléséhez és a szentmiséhez szükséges eszközöket, és a papi miseruhát is tartalmazó táskát is. Szekérre telepedtünk, is indultunk a tanyavilágba. Emlékszem arra, hogy télen a gazda hozott magával három subát is, így kellemes volt a leghidegebb télben is az utunk. Kónyaszékre vonattal mentünk az atyával, s a gazda az ottani vasúti megállóba jött értünk, s oda is vitt vissza mise, és ebéd után.

folytatva a 12. oldalon

a 11. oldal folytatása

A tanyasi iskolákba egy-két órás szekerezés után értünk ki. Addigra az ott várakozó hívek szépen feldíszítették a kápolnai hangulatúvá varázsolt osztálytermet. A táblát és a felette levőket (leninsztálinrákosimarxengels, stb. féle képeket) letakarták valamilyen takaróval és virágfüzerekkel, örökzöldekkel díszítették. Otthonukból hozott keretezett szentképekkel és feszülettel is ünnepélyesebbé tették a termet. A tanári asztal oltárrá alakult. Több helyen emlékszem arra is, hogy egy harmónium is kísérté-vezette az énekeket. A hívek az iskolapadokban ülve, állva a zsúfolásig megtelt az osztályteremben igen nagy buzgósággal vettek részt a szentmisén. Igazán lélekemelő élményként emlékszem ezekre általánosságban.

Egészen biztosan egy Szántón tartott tanyasi szentmisére emlékszem. Erre bizonyára azért, mert mise után az ebédnél derült ki, hogy annál a gazdánál voltunk vendégségben, akinek a tanyája magaslati pontján levő kerítésénél a szegedi útra nézett ki a Faragó-kereszt. Csodálatos volt, hogy a már általam kívülről sokszor látott-ismert „Jézuskát” a neki otthont adó tanyából nézve is megcsodálhattam.

Végezetül meg kell emlékeznem Tanács János atyáról, aki azokban az években a ministráns-életet vezette a Nagyboldogasszony templomban. Aki vele kapcsolatba került egész életében őrizni fogja emlékét. Mint ahogyan én is, mivel most is Neki köszönhetem, hogy halványuló emlékeztemben ennyi is megmaradt, s azokból valamit megoszthatok a Harang-Szó olvasóival.

És én, azóta is szeretném megélni legalább még egyszer azt az áhítatot egy szentmisén, amelynek emléke több mint 50 év után is él még bennem a tanyasi szentmisékre emlékezve.

Árkossy Lehel, Kecskemét

Templombelső

Templomunk bal oldali mellékhajójában található a betlehemi szoborcsoporthoz, amely az Oberbauer cégtől származik, akinek több alkotása is fellelhető a templomban, pl. szószék, oltárok. Mária szobra térdelő alakban 105 cm, Szent József szobra álló alakban 150 cm magas, mindkét szobor fából készült, és 12 centiméteres talapzaton van. A gyermek Jézus szobra gipszből készült, és 65 cm hosszú. A szoborcsoporthoz - Karácsony kivételével - 1943-1979 között raktárban volt elhelyezve. A szobrokat Gacsári Kiss Sándor plébános 1979-ben Bakai Istvánnal az eredeti színek szerint újralfestette, 1981-ben Hajdú András helybeli asztalossal állványt készíttetett számukra. Hagyományt követve a szobor csoportot karácsonyi időszakban külön feldíszítik, megjelenítve Jézus születésének hírét.

Anyakönyvi hírek

Halottaink:

Vincze András

Pusztai Ferenc

Szlapák József

Kulík Ferencné- Söröli Erzsébet

Beke Lászlóné- Bálint Katalin

Szűcs Lajosné- Tari Ilona

Erki Szabó Pál

Mészáros József

Kiri Mihály

Kis Károly

+++

November 1. - Minden igaz ember ünnepe

Mindenszentek ünnepét Keleten már 380-ban megtartották, és az összes vértanúra emlékeztek ezen a napon. A nyugati egyház liturgiájába IV. Bonifác pápa vezette be, aki 609-ben megkapta a pogány istenek tiszteletére épült római Pantheon, és május 13-án felszentelte Mária és az Összes Vértanúk tiszteletére. III. Gergely pápa (731-741) a „Szent Szűznek, minden apostolnak, vértanúnak, hitvallónak és a földkerekségen elhunyt minden tökéletes, igaz embernek” emléknapjává tette. IX. Gergely pápa (827-844) helyezte november 1-jére Mindenszenteket. Az ünnep célja, hogy az összes szentet – nem csak azokat, akiket az Egyház külön szentnek nyilvánított – egy közös napon ünnepeljük. Az ünnepi mise könyörgése ki is nyilvánítja: „Mindenható örök Isten, ki megadtad nekünk, hogy egy napon ünnepelhessük minden szent dicsőségét, arra kérünk, hogy sokszoros közbenjárásukra bőven áraszd reánk irgalmasságodat.” Mindenszentek napja tanácsolt egyházi ünnep, hazánkban 2001. óta újra munkaszüneti nap.

+++

Halottaink emlékére

Az előző évek hagyományát követve november elsején templomunkban az esti szentmise után, az énekkar tagjai emlékeztek az elhunytakra. Mindenkiért egy-egy szál gyertya égjen gondolatát felhasználva, - meglátogatták az anyák és apák, az elveszített gyermekek, harcban elesettek és rokonaink sírhalmát, imádságaikkal és egyetemes könyörgéseikkel idézték fel emlékeiket, melyhez gyertyákkal világították ki az oltárokat és a padokat.

Temetői szentmise

November elsején a temetőben lévő Ravatalozóház előtt felállított oltárnál közösen mutatott be szentmisét a temetőben nyugvó halottainkért Janes Zoltán plébános és Péntek Zsolt káplán atya. A szentmise után, mely egyben szolgálta a szeretteinkről történő megemlékezést is, sírszentelésekre került sor.

+++

Adventi gyertyagyújtás

Advent első vasárnapján, december 2-án megkezdődött az új egyházi év, s egyben a karácsonyi ünnepkör, a megtestesülésben közénk érkező Krisztus várása. Az advent a latin Adventus Domini, az Úr eljövetele kifejezésből származik. Hagyományt követve templomunkban a Mária-tisztelet egyik megnyilvánulásaként vált szokássá az adventi hétköznapi különleges hangulatú hajnali miséje, a rorate. Az adventi időszakot 1570-ben V. Pius pápa tette kötelezővé az egész egyházban.

Napjaink történeiseiből

„A templom egere”

Október 29-én napfényes őszi időben, a Nagyboldogasszony Plébániával közösen került sor a hittanosok számára rendezett újabb szüretes napra, melynek plébániánk adott otthont. Janes Zoltán plébánostól megismert tanulságos történet után, játékos vetélkedőkre került sor, majd következett a program állandó része a kürtöskalács sütés és a szőlőpréselés.

Szent Erzsébet ünnepén

Szent Erzsébet legendájához kapcsolódik, az a jelenet, amikor a szent asszony kötényében kenyeret vitt a szegényeknek. Egy katona figyelte őt, hogy aztán példás büntetésben részesítsék, amiért ilyen „királyhoz nem méltó módon viselkedett.” Ekkor azonban, hogy Isten megmutassa, hogy mindig azokkal van, akik az Ő ügyét szolgálják, a kötényben lévő kenyereket rózsává változtatta. Ennek az emlékét őrzi a Szent Erzsébet napi kenyérszentelés; mely figyelmeztet mindannyiunkat: ne feledkezzünk el a felebaráti szeretet gyakorlásáról.

December 2. - Mikulás a templomban

Mikulás-tőri

Régen pénzt osztogattál
Házassodáshoz az ablaknál,
Majd télen zokniba dugdostak,
Hogy példád példát regéljen.

Aztán, a vörösés télben
Vörös esőben, vörös jégben,
Fáztak ebben, fáztak abban
S te feltűntél tél ura alakban.

Mi vagy te ma? Mindkettő?
Vagy egyik sem, csak terelő?
Arra mehetsz fiam, de nem kell
Most a pénz szája rád lehel.

Vegyél le a polcról
Fizess, s egyél, mer' olcsó,
Hogy amott éheznek? Ugyan!
A Mikulás-segély már rohan!
Kőrös Ákos

Anyakönyvi hírek Keresztelés

December 16.

Mizere Bulcsú Ágost

Zene, ima és a csend III.

Már harmadik alkalommal jöttünk össze december 15-én a mécsesekkel és gyertyákkal felöltöztetett templomban. Az adventi időszakra tekintettel most karácsonyi hangulatú zenékkal és elmélkedésekkel vártuk a lecsendesedni vágyókat. Ilyenkor talán még nagyobb az igény a szívünkben, hogy túlhajszolt, és egyre nehezebbé váló világban találkozzon a lelkünk egy kis békével. Olyannal, amit sem a televízió, sem a rádió, sem az internet nem adhat meg: közösségben átélni Istennek a reményt és a szeretetet sugárzó jelenlétét. A három alkalom elmúltával már leszűrhetjük a tanulságot. Mit csináltunk jól, és min kellene változtatni. Az építő kritikákat köszönjük mindazoknak, akik azt felénk jelezték! Megpróbáljuk úgy alakítani ezeket az összejöveteleket, hogy mindenki jól érezhesse magát. Meg szeretném osztani a hívekkel azt az örömünket, hogy minden alkalommal jönnek olyanok is, akik az Isten-keresés elején vannak, és szemmel láthatólag feltöltődve és örömmel nyilatkoznak az estről. Így elmondhatjuk, hogy a gyertyafényes zenés találkozásainkra igény van. Az, amíg ez így lesz, addig szeretnénk folytatni, és kérjük a híveket továbbra is, hogy bátran küldjék azokat, akik ha misére nem is, de egy ilyen este szívesen eljönnének, hogy esetleg megtalálják azt, amit mindannyian olyan nagyon keresünk.

Bodorné Ternai Sára

Az Isteni Megváltóról nevezett nővérek a megváltás szolgálatában

A közösség hivatása; tanítás-nevelés, betegápolás. Egyházi jogi státusza; pápai jogú női szerzetes intézmény. A kongregációt Eppinger Erzsébet, szerzetesi nevén Mária Alfonza anyja alapította 1849-ben Niederbronban, a franciaországi Strasszburg közelében.

Erzsébet egyszerű gazdálkodó családban született 1814-ben, 11 testvér közül ő volt az első. A mélyen vallásos szülők korán megtanították a gyermekeket imádkozni, Istenben bízó, tudatos keresztény életet élni. Erzsébet lelkében már öt éves korában mélységes részvét és szeretet ébredt a keresztre feszített Megváltó iránt. Vonzó példa volt számára Avilai Szent Teréz imádságos élete és Liguori Szent Alfonz szeretete a szegények iránt. Életfeladatára Isten a szenvedés iskolájában készítette fel. 17 éves korától háromszor volt hosszú éveken át, fekvő beteg. Türelmesen viselte a szenvedést, és felajánlotta Megváltójának. Isten rendkívüli kegyelmekkel ajándékozta meg: látomások, elragadtatások mélyítették bensőséges kapcsolatát Jézussal. 1848-tól kezdve sürgetést érzett lelkében, hogy ő maga alapítson szerzetesrendet. De tanulatlan, alkalmatlannak látta magát erre a feladatra. Ekkor az Isteni Megváltó így biztatta: „Ne aggódj, ez az én művem! Éppen azért, mert tudatlan vagy, általad akarom irgalmasságomat kinyilvánítani.” Ekkor Erzsébet megfogalmazta a szabályzatot, amelyet Räss püspök a kívánt változtatások után jóváhagyott. Alfonza anyja 1867-ben 53 éves korában hunyt el. Magyarországra Simor János győri püspök hívta meg a niederbronni nővéreket 1863-ban. Sopronban, a püspökudvarban kaptak elhelyezést, és árva gyermekek gondozását bízták rájuk. Simor János - ekkor már esztergomi érsek - 1867-ben a nővéreket önálló szerzetesrenddé tette. Gyors fejlődés indult meg. 1899-ben a nővérek saját tanítónőképzőt, egy év múlva pedig saját óvónőképzőt is nyitottak. Sok óvodában és iskolában működtek, rendszerint foglalkoztak az iskolából kikerülő nagylányokkal is. (Mária kongregáció, Kalász). 1948-ban az erősödő kommunista hatalom államosította az iskolákat, 1950-ben megszüntette a betegápolás lehetőségét, a nővéreket elhurcolták. A szétszórás közel 1200 nővért érintett. Az 1990-es politikai változás meghozta az újrakezdés lehetőségét. A nővérek visszakaptak egy óvodát, két általános iskolát, és a budai Szent Margit Gimnáziumot, építettek egy szociális otthont és egy óvodát, megnyitottak két kollégiumot egyetemisták és főiskolások számára. A rend napjainkban is erősödik, az új rendtagok közül néhányan már bekapcsolódtak, a többiek pedig tanulással készülnek a megváltás művében embertársaik szolgálatára, akik közül négy kedvesnővérrel mi is találkozhattunk, és hallhattunk a kongregáció időszakos célkitűzéseiről a zárdaiskolai megemlékezésen.

Fekete Imre

Iroda felújítás

Október végén plébánosunk vezetésével, társadalmi munkában került sor a plébániai iroda és a mellette található helyiség padozatának bontására, majd betonozására, amelyben több mint tízen vettek részt. Külön köszönet az önzetlen felajánlónak az ízletes ebéd biztosításáért.

Kedves Testvérek!

Ezúton szeretném megköszönni a kedves híveknek, hogy ebben az esztendőben sem feledkeztek meg arról, hogy az egyházat anyagi hozzájárulásukkal ne támogatták volna. Nagyon köszönöm mindenkinek, aki akár a legkisebb hozzájárulással is segített az egyházközség anyagi fenntartásában. Köszönetet mondok azoknak is, akik utcákat, házakat kerestek fel, és begyűjtötték az egyházi adót. A 2008-as esztendőtől - Egyházközségi Képviselőtestület ajánlásával, püspöki jóváhagyással - az egyházi adó 1.500 forintba módosul évente. Ez természetesen egy alsó határ, hiszen voltak olyan jó szándékú híveink is, akik ennél jóval többel támogatták az egyházközséget. Talán soknak tűnik ez az összeg többeknek, de ha belegondolunk, ez lebontva alig több mint napi négy forint támogatást jelent. Szeretettel kérem továbbra is a hívek segítségét, melyet remélem, hogy a jó Isten az ő szent áldásával fizet vissza mindannyiuknak.

Janes Zoltán plébános

Tisztelt Olvasóink!

Köszönjük, hogy írásaikkal, ötleteikkel egyre többen segítenek színesebbé tenni lapunkat, mely terveink szerint Húsvét ünnepére fog legközelebb megjelenni. Kérjük, hogy a közlésre szánt anyagaikat legkésőbb, az ünnep előtt két héttel juttassák el szerkesztők részére. Várjuk javaslataikat a folyamatosan bővülő weboldalunk tartalmával kapcsolatban is.

Karácsonyra készülve

Adventi lelkigyakorlat volt templomunkban, december 12-13-14-én. Az elmélkedéseket Főtisztelendő Mons. Szurovecz Vince pápai káplán, kerületi esperes, békésszentandrási plébános úr tartotta. Az első este a hétköznapiakban megélt kereszténységről beszélt, mely nemcsak a templom falai közé szorul, hanem képes erőt adni a hétköznapiakhoz is. A második este a keresztény ember udvariasságáról szólt, mely nagyon is hozzátartozik emberi életünkhöz. Úgy viselkedni, úgy fordulni a másik ember felé, hogy szeretetre méltóak legyünk. A harmadik estét a Szűzanya iránti tiszteletünk elmélyítésére szentelte. Bemutatta azt az édesanyát, aki minden asszony példaképe lehet a szeretetben, a figyelmességben. Ezzel bátorított minket, hogy mindig van kihez fordulni vigaszért, földi édesanyánk mellett égi Édesanyánkhöz.

A szentmisék alatt pedig a bűnbocsánat szentségében részesített sokunkat, akik szerettek volna Karácsony szent ünnepére úgy is felkészülni, hogy szentgyónásukat elvégzik. Ezzel lehet teljes a karácsony, a tiszta lélek szépségével és a Szűzanya örömeivel felvértezve.

Könyvtárunkról

Továbbra is várjuk a kedves híveket a Kolostor épület emeletén lévő Internet elérhetőséggel rendelkező könyvtárunkba, ahol vallásos tartalmú videó kazettákat is szívesen bocsátunk az érdeklődők rendelkezésére.

Nyitvatartási idő: vasárnap 10.00 - 11.30

**ÁLDOTT ÜNNEPEKET KÍVÁNNAK
A HARANG-SZÓ MUNKATÁRSAI!**

HARANG-SZÓ

Csongrád-Piroskavárosi Szent József plébánia és a Bokrosi Szent László templom híveinek lapja.

Megjelenik évente négy alkalommal,
450 példányban.

Szerkesztők: Felföldi Miklós és Fekete Imre

Számítógépes formázás: Pap Imre

Felelős kiadó: Janes Zoltán plébános

Cím: 6640 Csongrád, Piroska János tér 4. sz.

Tel./fax: 63/483-063

www.kistemplom-csongrad.hu

E-mail: sztojosefplebania@csongrad.hu

Készült: SZVSZ Kft. Nyomda üzemében